

оцетъ; разтри слепитѣ му очи и като му дръпна носа — Петко Мъглата мръдна ржка. А когато Павелъ му постави червенъ лукъ подъ носа. болния поразтвори очи.

Настана мълчание.

Павелъ мислѣше: да се вдигне и сега, нѣма да позволя повече. А Царка, като че я удари нѣкой въ главата: тя мислеше че всичко е свършено, а то!

Петко Мъглата бавно се пробуждаше. поразтвори очи; огледа наоколо и като съзрѣ Павла, позна го и глухо запита:

— Ти ли си, Павле?

— А бе какво ти стана. — Изплаши ни!

— Знамъ ли? — отвърна съ тъменъ гласъ болния. . . Отъ нѣколко дена нѣщо се случи